

ترکیب دوچرخه شهری با حمل و نقل همگانی و بررسی جایگاه دوچرخه اشتراکی در افزایش سفرهای مختلط دوچرخه و حمل و نقل همگانی

حنا اسرافیلی، دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه‌ریزی حمل و نقل، دانشگاه بین‌المللی امام خمینی (ره)
محمد مهدی برزگر گنجی، دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه‌ریزی حمل و نقل، دانشگاه بین‌المللی امام خمینی (ره)
¹barzegar.ganji.m@gmail.com, 09193819040

چکیده

دوچرخه در بسیاری از کشورهای پیشرفته به عنوان نوعی طریقه حمل و نقلی مناسب و به صرفه شناخته شده است. دوچرخه سواری و حمل و نقل همگانی هرکدام گزینه‌هایی برای جایگزینی با اتومبیل شخصی هستند. گرچه برای بسیاری از مردم، هیچ‌کدام از این دو مد نمی‌تواند با انعطاف‌پذیری و سرعت اتومبیل شخصی رقابت کند، اما زمانی که سفرهای دوچرخه با حمل و نقل همگانی ترکیب شوند، می‌توانند همانند سفرهای با خودروی شخصی مناسب و حتی گاهی سریعتر و راحت‌تر باشند و نیز اثرات زیست‌محیطی اتومبیل را نیز ندارند. مطالعه حاضر به بررسی روش‌ها و راهکارهای افزایش سفرهای مختلط دوچرخه و حمل و نقل همگانی می‌پردازد. از مهم‌ترین این روش‌ها می‌توان به احداث پارکینگ مناسب دوچرخه در ایستگاه‌های حمل و نقل همگانی، اجازه ورود دوچرخه به قطار و تعبیه محل مناسبی در اتوبوس‌ها برای حمل دوچرخه اشاره کرد. استفاده از دو روش اخیر بسیار پر هزینه است و با موانع و مشکلات زیادی همراه است. به همین دلیل استفاده از دوچرخه اشتراکی می‌تواند یک گزینه مناسب جهت افزایش سفرهای مختلط دوچرخه و حمل و نقل همگانی باشد.

کلید واژه: حمل و نقل همگانی، دوچرخه شهری، اختلاط طرق سفر، دوچرخه اشتراکی